

[Udenrigsministeren.]

Hr. Aksel Larsen fremdrog en udtalelse, som jeg fremsatte i amerikansk fjernsyn om aggression i Vietnam, og også hr. Poul Møller nævnte dette spørgsmål. Hvorledes man ser på aggressionsspørgsmålet i Vietnam afhænger af mange ting, også af hvad man forstår ved begrebet aggression. For mig er der ingen tvivl om, at den bevægelse, som i Sydvietnam kæmper mod regeringen i Saigon, er blevet ikke blot inspireret, men også bistået med materiel og personel fra Nordvietnam helt fra begyndelsen og i stigende takt. Det turde endvidere være en historisk kendsgerning, at den amerikanske indsats i Vietnam finder sted efter anmodning fra regeringen i Saigon.

Det, det drejer sig om nu, er imidlertid ikke, hvem der har begået aggression. Dette begreb har været diskuteret længe i FN og andre internationale organisationer og vil formentlig blive det længe endnu. Men det kan ikke hjælpe os til at løse det problem, vi står over for. Stillet over for de menneskelige lidelser og rædsler, der daglig udspilles i Vietnam, og de alvorlige politiske perspektiver, som åbner sig ved bombninger, der nærmer sig Kinas grænser, er det ikke afvejning af skyldspørgsmålet, der trænger sig på, men det spørgsmål: hvordan er det muligt at få afsluttet krigen? Det er det spørgsmål, der er påtrængende for menneskeheden.

Hr. Poul Møller satte et spørgsmålstejn ved henstillingen om at standse bombardementerne i Nordvietnam som et første skridt på vejen mod forhandlinger. Hr. Poul Møller fandt, at USA med rimelighed kunne forlange gensidighed, og at ensidige amerikanske skridt kunne betyde en styrkelse for den anden part. Statsministeren har allerede været inde på dette spørgsmål, men jeg vil gerne sige, at jeg for mit eget vedkommende er helt enig med hr. Poul Møller i, at USA med rette kan stille det spørgsmål: hvad kan vi forvente, at den anden side vil gøre, hvis vi indstiller bombardementerne? Jeg tror imidlertid, at det nu er helt klart, at Hanoi ikke for øjeblikket er indstillet på at give et klart svar på dette spørgsmål. Vi har altså ingen garanti for, at en indstilling af bombardementerne vil kunne føre til det resultat, vi tilstræber, nemlig fred gennem en nedsættelse eller indstilling af kampakti-

viteten på begge sider og igangsættelse af forhandlinger. Men vi har en række tegn på, at det ikke er usandsynligt, at drøftelser efter nogen tid vil komme i gang. Jeg hæfter mig her særlig ved, at dette er generalsekretær U Thants ofte og tydeligt tilkendegivne opfattelse.

På baggrund af alt dette finder regeringen, at et skridt må tages for at bringe udviklingen i gang. Den mulighed, der åbenbart ligger for, er en indstilling af bombardementerne i Nordvietnam, og regeringen går ind for, at denne mulighed prøves. Jeg gentager, at målet hermed er en nedsættelse af kampaktiviteten på begge sider og forhandlinger for at opnå fred og dermed adgang for det vietnamesiske folk til frit at bestemme sin egen skæbne. De ting, der står på spil, er så alvorlige for os alle, at vi må finde det rigtigt, at en mulighed, som der fra så mange sider er blevet peget på, bliver forsøgt, selv om den foreløbig er ensidig. Jeg understreger, at vort standpunkt deles af de øvrige skandinaviske og en lang række andre lande.

Jeg har med tilfredshed konstateret, at der er bred enighed i dette høje ting om regeringens politik i Grækenlandsspørgsmålet. Den aktion, som vi sammen med de øvrige skandinaviske lande og efterfulgt af Holland har indledt i Europarådets kommission for menneskerettigheder, går nu sin gang og vil forhåbentlig have den tilsigtede virkning, nemlig at yde et bidrag til, at respekten for menneskerettighederne kan blive genoprettet hurtigst muligt i Grækenland.

Lad mig afsluttende understrege, at jeg i min nye virksomhed vil lade mig lede af ønsket om at bevare og styrke den brede enighed, som er til stede om grundprincipperne for landets udenrigspolitik. Det nære og hjertelge samarbejde mellem de nordiske lande, der for os må være et naturligt udgangspunkt for enhver udenrigspolitisk vurdering, ligger mig meget på sinde. Det samme gælder samarbejdet i FN til sikring af verdensfreden. Tillige føler jeg stærkt nødvendigheden ikke blot af vort fortsatte medlemskab af NATO til styrkelse af vor umiddelbare sikkerhed, men også af, at denne alliance i stigende grad bør udvikle sig til en sammenslutning, som kan bidrage til politisk forståelse og afspænding mellem øst og vest.